

CAMINAR

Un relat de: [MariaM](#)

Al carrer fa una tarda tranquil·la. Camina. No la sento. Camina. M'hauria de vestir, però, ara mateix sento que llevar-me i vestir-me és com complir una de les tasques d'Hèrcules, massa esforç. Camina. El vertigen s'ha instal·lat en el meu cos, talment, com en un estat d'embriaguesa. Camina.

Sento una gran desconexió de moviments mentals, no puc coordinar-los, no obstant rebo ordres de caminar. Anit, m'hauré passat amb les copes? La sensació és la mateixa; el cap em dona voltes, el llit en el que sóc no sembla el meu, i algú m'hi ha deixat sense roba. Vull caminar, i aquesta vegada sóc jo que ho vull, no m'hi obliga ningú. Camina.

El matí ha passat, a un ritme trist i triganer, però m'ha conduït fins la tarda tranquil·la que ara tot just endevino. No acabo de saber on em trobo ni amb qui, em sento mig endormiscada, temo que m'hagin drogat. Si el llit no sembla el meu, tampoc en són els llençols, aspres, els sento aspres fregant-me el cos enlloc d'acariciar-lo. Me'n vull desfer i caminar.

Si ara, suposadament, no fos a casa, on puc ser i qui m'ha deixat aquí? La Rita no ha vingut a despertar-me com sempre ficant-se al meu llit. Ella, sens dubte, m'ajudaria a trobar-me, a esbrinar quelcom de mi mateixa. Ara, quan pugui em llevaré i em trauré uns tubs que m'han col·locat pel cos. Tinc por i no puc raonar; ara mateix fugiria, caminant.

No en tinc forces. En el meu cos hi ha hagut algun canvi però ignoro quin. Em fa mal la cama, però la palpo i no me la sento. Caminar. Em cal caminar, necessito caminar. Quina obsessió és aquesta? Caminar.

Els ulls em pesen i tot ho veig grogós i blanc resplendent, que n'és d'estrany; vull dormir, sense ganes, tan sols per amagar-me d'aquesta llum. Tanco els ulls i camino. Tot gira al meu voltant, un esforç més i hi arribaré. Caminar.

Caminar i córrer, la meva dèria. Aquesta vegada el meu somni es farà realitat, ja falta poc. De sobte, però, l'aldarull i la confusió. M'agafen, sento uns braços que m'encerclen, intento desfer-me'n, vull córrer. Vull caminar. Hauré dormit malgrat les ganes d'estar desperta. Els braços, uns altres que no pas els d'abans, i em pregunto si els hauré somiant, m'estan ajudant a incorporar-me; unes mans em col·loquen be els coixins i m'arreglen els cabells, tot amb suavitat, la mateixa en què em treu els darrers tubs dels molts que havia dut per tot el cos. Sense moure els llavis em dic que ara sí caminaré.

Em sento més serena i prenc consciència de tot plegat, si més no, de tot el que em rodeja; sé que sóc a un hospital, però no sé el perquè. La noia que m'ha pentinat, se'm presenta, és l'Estrella i em diu, també, que tinc una visita. Encara no ha acabat de dir-m'ho, que s'obre la porta i al cap d'un moment ja tinc la Rita al damunt! Ens hem mirat fixament, amb emoció i tendresa. Els ulls em ploren. S'ha quedat arraulida entre els meus braços. No puc precisar quanta estona hem estat així, jo acariciant-la i ella deixant-me fer. No ha vingut sola, es clar, per bé que jo no hagi tingut ulls per ningú més. Allà, al meu costat, hi ha la meva germana i als peus del llit, amb el cap mig cot, i un somriure emocionat, allà tinc al meu amic, al meu entrenador, incondicional company d'equip, el qui m'encerclà entre els seus braços i em recollí de terra, havia caigut en el darrer tram del descens, a fregar de l'arribada a la meta, enmig d'un gran remolí de neu, els pals pels aires i un esquí enclavillat al meu cos. Allà on es va trencar el nostre somni i vam perdre la medalla d'or i jo alguna cosa més.

Caminar, caminar, caminar... i córrer, vet aquí la meva obsessió.

Aquests dies de desconcert, de confondre la nit i el dia, d'entrar i sortir d'aquest món real, no sabia o no volia saber, m'arrapava a una sola paraula, caminar, caminar, caminar...

Grato el coll de la Rita i li pregunto on s'ha deixat el coixí, que jo he clissat de reüll. Ho ha entès a la primera i d'un salt ha anat a raure al damunt d'una flamant cadira de rodes.

En aquell boci de món tothom ha restat immobilitzat. No han calgut paraules, ni plors, ni llàgrimes, hi haurà el seu moment, però, no pas ara. Les coses importants de la vida quan passen i les expliques i vius amb senzillesa, molt millor. És el primer pas per caminar endavant